

Profeten Jona.

I Kapitlet.

Jonas kallelse och flykt.

Och Herrens ord skedde till Jona, Amittais son, sålunda:

2. Stått upp och gå till Nineve, den stora staden, och predika för honom; ty deras ondska har uppstigat inför mitt ansikte.

Jon. 3: 3.

3. Och Jona stod upp för att fly till Tarsis undan Herrens ansikte, och han for ned till Jafø och fann ett skepp, som skulle gå till Tarsis, och han erlade frakten och gick ombord för att fara med dem till Tarsis undan Herrens ansikte.

4. Och Herren lät ett stort väder komma på hafvet, och en stor storm blef på hafvet, och skeppet var nära att sönderbrytas.

5. Och skeppsfolket vardt förskräckt och ropade, enhvar till sin gud, och kastade de varor, som voro i skeppet, uti hafvet för att lätta det ifrån dem, och Jona steg ned i det inre af fartyget och lade sig där och insomnade.

6. Och skepparen gick till honom och sade till honom: Huru kan du sofva? Stig upp, ropa till din Gud! Törhända skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås.

7. Och de sade, den ene till den andre: Kommen, låtom oss kasta lott, att vi må veta, för hvilkens skull denna olycka har händt oss! Och de kastade lott, och lotten föll på Jona.

8. Och de sade till honom: Säg oss, för hvilkens skull denna olycka har händt oss! Hvad är ditt ärende, och hvarifrån kommer du? Hvad är ditt land, och af hvad folk är du?

9. Och han svarade dem: Jag är en Ebré, och jag fruktar Herren, himmelens Gud, honom, som har gjort hafvet och det torra.

10. Och männen intogos af en stor fruktan och sade till honom: Hvarföre har du gjort detta? Ty männen

visste, att han flydde undan Herrens ansikte, emedan han hade sagt dem det.

11. Och de sade till honom: Hvad skola vi göra med dig, att hafvet må stilla sig för oss? ty hafvet stormade mer och mer.

12. Och han sade till dem: Tagen och kasten mig i hafvet, att hafvet må stillas för eder! ty jag vet att för min skull har denna stora storm kommit öfver eder.

13. Och männen rodde för att komma tillbaka till land men förmådde det icke; ty hafvet stormade mer och mer emot dem.

14. Och de ropade till Herren och sade: Ack Herre, lät oss icke förgås för denne manns lifs skull och lägg icke på oss oskyldigt blod! ty du, Herre, gör såsom dig tackes.

15. Och de togo Jona och kastade honom i hafvet, och hafvet afstod ifrån sin vrede.

16. Och männen fruktade Herren storligen och offrade slaktoffer åt Herren och lofvade löften.

2 Kapitlet.

Jona uppslukas, beder och uppkastas.

Och Herren beställde en stor fisk till att uppsluka Jona, och Jona var i fiskens lif tre dagar och tre nätter.

Matt. 12: 40. 16: 4. Luk. 11: 30.

2. Och Jona bad till Herren, sin Gud, utur fiskens lif

3. och sade: »Jag ropade uti min nöd till Herren, och han svarade mig; ifrån afgrundens buk bad jag om hjälp. Du hörde min röst.

Ps. 77: 3, 4. 120: 1. 130: 1.

4. Och du kastade mig i djupet midt i hafvets hjärta, och strömmen omgaf mig, alla dina bränningar och dina böljor gingo öfver mig;

5. och jag tänkte: »Jag är bortkastad ifrån dina ögon», dock skall

jag ännu en gång få se din helgedoms tempel.

6. Vatten trängde mig på lifvet, djupet omgaf mig, sjögräs omsnärjde mitt hufvud.

7. Till bergets rötter sjönk jag ned, jordens bommar voro tillskjutna bakom mig för evigt; men du lät mitt lif uppstiga utur grafven, Herre min Gud.

8. Då min själ försmäktade i mig, tänkte jag på Herren, och min bön kom till dig, till din helgedoms tempel.

9. De som akta på lögnens fåfångligheter öfvergifva sin nåd.

10. Men jag, med tacksägelsens röst vill jag offra åt dig; hvad jag har lofvat vill jag betala. Hjälpen är hos Herren.»

Ps. 50: 14. 116: 7.

11. Och Herren befallde fisken, och han uppkastade Jona på det torra.

3 Kapitlet.

Jona sändes och går till Nineve. Nineves omvändelse.

Och Herrens ord skedde andra gången till Jona sålunda:

2. Stått upp, gå till Nineve, den stora staden, och predika där den predikan, som jag talar till dig!

3. Och Jona stod upp och gick till Nineve, efter Herrens ord; och Nineve var en stor stad inför Gud, tre dagsresor lång.

4. Och Jona begynte att gå in i staden en dagsresa, predikade och sade: Ännu fyratio dagar, och Nineve varder omstörtadt.

5. Och folket i Nineve trodde på Gud och pålyste en fasta och klädde sig i säck, ifrån den störste till den minste.

6. Och saken kom till konungen i Nineve, och han stod upp ifrån sin tron och tog sin mantel af sig och höljde sig i säck och satte sig i aska.

Job 2: 8. Matt. 21: 21. Luk. 10: 13.

7. Och han lät utropa och säga i Nineve, på grund af ett påbud från konungen och hans store, sålunda: »Hvarken människor eller djur, fåkreatur eller får, må smaka något, icke gå på bete och icke dricka vatten.

8. Och i säck hölje sig både människor och djur och de rope till Gud med kraft, och enhver omvände sig ifrån sin onda väg och ifrån den orätt, som är i deras händer!

9. Ho vet? Gud torde vända om och ångra sig och vända sig ifrån sin vredes glöd, så att vi icke förgås.»

Jer. 18: 8. Joel 2: 14.

10. Och Gud såg deras gärningar, att de vände om ifrån sin onda väg, och Gud ångrade det onda, som han hade sagt, att han ville göra dem, och gjorde det icke.

1 Mos. 6: 6.

4 Kapitlet.

Jona vredgas och tillrättavisas.

Och Jona vardt mycket förbittrad, och hans vrede upptändes.

2. Och han bad Herren och sade: »Ack Herre, var det icke detta jag sade då jag ännu var i mitt land? Därföre ville jag förekomma det med att fly till Tarsis; ty jag visste, att du är en nådig och barmhärtig Gud, långmodig och stor i nåd, och som ångrar det onda.

2 Mos. 34: 6. Neh. 9: 17. Joel 2: 13. Ps. 86: 5. 103: 8. 145: 8.

3. Och nu, Herre, tag min själ ifrån mig! ty bättre är för mig att dö än att lefva.»

4. Och Herren sade: »Hafver du skäl till din vrede?»

5. Och Jona gick ut ur staden och satte sig öster om staden och gjorde sig där en löfhydda och satte sig därunder i skuggan till dess han finge se huru det skulle gå med staden.

6. Och Herren Gud beställde en kurbits, och den växte upp öfver Jona, så att dess skugga föll på hans hufvud för att lindra hans förtret; och Jona glädde sig högeligen öfver kurbitsen.

7. Och Gud beställde en mask när morgonrodnaden uppgick den följande dagen, och denna stack kurbitsen så att han vissnade.

8. Och när solen gick upp, beställde Gud en het östanvind, och solen stack på Jonas hufvud, och han försmäktade och önskade sig döden och sade: Bättre är för mig att dö än att lefva.

9. Och Gud sade till Jona: Hafver du skäl till din vrede öfver kurbitsen?

Och han sade: Jag hafver skäl att vara vred intill döden.

10. Och Herren sade: »Du önnar för kurbitsen, för hvilken du icke har haft någon möda, och som du icke har uppdragit, som vardt till på en natt, och som förgicks, en natt gammal;

11. och jag skulle icke önnar för Nineve, den stora staden, i hvilken mer än tolf gånger tio tusen människor äro, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster, och djur i mängd?»